

BEDEVAART NAAR KEVELAER 16 EN 17 AUGUSTUS

THEMA: Hemel en aarde aanraken.

Wat brengt zo'n 130 pelgrims, waaronder een 14 tal fietsers en 1 wandelaar met een team van pastores, broederschap meesters en -zusters, op weg naar een bedevaartsoord vlak over de grens bij Venlo? Wat beweegt hen eigenlijk? En wat vinden ze daar?

In zijn overweging op de eerste dag van de bedevaart spreekt diaken André van Boven deze verwondering uit. Feitelijk lijkt er niets veranderd aan de heiligdommen en de straatjes eromheen. Oké, het marktplein is deels afgezet en wordt heringericht en opnieuw bestraat. Sommige horecagegelegenheden zijn gewijzigd en een enkele winkel is veranderd. Ook hier lijkt de 2 jaar van Corona toegeslagen te hebben in het personeelsbestand en de snelheid van de te verkrijgen services op de diverse plekken in het stadje. En toch staan alle stenen nog op elkaar en lijkt er op zich niets veranderd.

Kevelaar, een plaatsje waar al eeuwen bedevaartgangers naar toe gaan. Waarom eigenlijk?

Wel, de Nederlandse marskramer Hendrick Busman kreeg op het kruispunt van de weg Geldern/Kleef op de Kevelaerer Heide bij het hagelkruis tot drie keer toe de opdracht van de Maagd Maria om ter plaatse een kapelletje voor haar te bouwen. Hij gaf hieraan gehoor op 1 juni 1642.

Kevelaar speelt al gauw een belangrijke rol in de devotie van onze parochies. Al meer dan 200 keer hebben we nu de reis met elkaar aangevangen om Maria te vereren, haar hart te voelen, om daardoor op haar voorspraak dichterbij Christus te komen. De hemel als het ware werkelijk in ons zelf te aanvaarden en naar elkaar uit te stralen. Het bijzondere is dat vanaf het moment dat je het reisgebed in de Basiliek Onze Lieve Vrouwe ten hemelopneming in Zwolle aanvangt of wellicht eerder met het inpakken van je koffertje, je gelijk een warm welkom van allen voelt. Je merkt bij velen dat ze geraakt zijn met waar we naar toe gaan. Zeker nu na twee jaren zonder de bedevaart. En sommigen gaan al heel lang mee, 50 keer soms wel....

Wat is dat toch dat mensen brengt naar de plek van Maria troosteres van de bedroefden?

Zijn het de fijne ontmoetingen met elkaar? Het gevoel dat je er niet alleen bent maar met elkaar een grote familie vormt die het samen doet?

Zijn het de indrukwekkende vieringen, de kracht van volmondig samen bidden, loven en zingen?

Wellicht is het de gezelligheid en de vreugde die het ophaalt bij elkaar? Of is het het klaarstaan voor de ander? Bijvoorbeeld het zomaar vrijwillig brengen van mensen die minder goed ter been zijn van de bussen naar de verblijfsplaats voor de nacht? Of is het het omzien van de pelgrimleiders, de Broederschap Kevelaer, als iemand even aandacht nodig heeft? Of is het het persoonlijk contact met de pastores wat ons als bedevaartgangers aanspreekt?

Allemaal vragen die misschien het antwoord geven op de plaats waar hemel en aarde elkaar aanraken. Waar Maria troosteres van de bedroefden ons de zorg naar elkaar geeft en de droefenis doet omdraaien naar een boodschap van blijheid in de beleving van het gezamenlijk geloof.

Zo worden de vieringen van woord en gebed, de eucharistie, de kruisgang door het park en het lof meer dan alleen vieren. Het wordt bij elkaar en door elkaar een persoonlijke ervaring van God ontmoeten op voorspraak van Maria. En dat gaat voor mijn gevoel, en wat ik zie bij velen, met blijdschap gepaard.

Zo voedt de bedevaart naar Kevelaer voor velen de geloofsbeleving en versterkt het voor mij, maar ook vast voor velen, het besef hoe waardevol mijn/het geloof is.

En zo komt tot slot van de bedevaart op de Kappellenplatz bij de Genadekapel de litanie van Maria vol tot uiting: "Maria wij roepen tot U,..."

En zij heeft ons geantwoord:

"Hier ben ik, ik zit in de blijdschap en de vreugde in jullie harten, neem dat mee naar de plekken waar jullie wonen en gaan, en draag het uit..."

Een dankbare diaken voor wat alle bedevaartgangers, broedermeesters en pastores voor elkaar betekend hebben.

Fokke van Dalen

Foto's: Bert Visser